

רע"פ 3808/16 - צקר בונה הצפון בע"מ, עבד עבאס אלגאני, תאמיר יזמות ובנייה בע"מ, חאמד מוראד נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3808/16

לפני:
המבקשים:
כבוד השופט ח' מלצר
1. צקר בונה הצפון בע"מ
2. עבד עבאס אלגאני
3. תאמיר יזמות ובנייה בע"מ
4. חאמד מוראד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן, י' שטרית וס'
דבור) מתאריך 05.04.2016, בע"פ 12244-07-15

בשם המבקשים 1, 3-4: עו"ד ג'רייס דחדולי

בשם המבקש 2: עו"ד דריה גולדין

בשם המשיבה: עו"ד נועם רוזינק

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן, י' שטרית, ס'
דבור), ב-ע"פ 12244-07-15, במסגרתו נדחה ערעורם של המבקשים על פסק דינו של בית המשפט השלום בנצרת
(כב' השופט נ' אדריס) ב-ת"פ 22439-07-09.

במסגרת גזר הדין הושתו על המבקש 2 (להלן: עבאס) העונשים הבאים: 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל; עונשי מאסר על תנאי, בתנאים שפורטו בגזר הדין; וקנס בסך 100,000 ש"ח, או 6 חודשי מאסר תמורתו. על המבקש 4 (להלן: מוראד) נגזרו העונשים הבאים: 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל; עונשי מאסר על תנאי, בתנאים שפורטו בגזר הדין וקנס בסך 150,000 ש"ח, או 9 חודשי מאסר תמורתו.

בנוסף, על המבקשת 1 (להלן: חברת צקר) והמבקשת 3 (להלן: חברת תאמיר), כל אחת, הושת קנס בסך 100,000 ש"ח.

כבר כעת אציין כי בתאריך 02.06.2016, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש 2 (להלן: עבאס), לבקשתו, וזאת עד למתן החלטה אחרת.

אציג להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

2. כנגד המבקשים הוגשו שני כתבי אישום נפרדים לבית משפט השלום הנכבד, שאוחדו בשלב ההוכחות בשל קיומה של מסכת עובדתית משותפת, כמפורט להלן:

(א) כתב האישום הראשון – בתאריך 16.06.2009 הוגש לבית משפט השלום הנכבד כתב אישום כנגד חברת צקר, וכנגד עבאס, שלפי הנטען היה מנהלה הפעיל של חברת צקר (ת"פ 22468-07-09). לפי הנטען, בתקופה שבין החודשים אפריל-דצמבר 2007, חברת צקר ו-עבאס ניכו מס תשומות שלא כדין, במטרה להגדיל את הוצאותיה של חברת צקר, ובכך להתחמק מתשלום מס. לפי הנטען, מס התשומות קוזז על פי 44 חשבוניות מס, שנרשמו על שמה של חברת תאמיר. בגין החשבוניות הנ"ל, כך נטען, לא התקיימה כל עסקה בפועל בין חברת צקר לבין חברת תאמיר. עוד נטען כי סכום החשבוניות שקוזזו בדו"חות התקופתיים של חברת צקר היה: 21,381,204 ש"ח, כאשר סכום המס, שחברת צקר ניסתה להתחמק מלשלמו, היה: 3,314,204 ש"ח.

במסגרת כתב האישום הראשון הנ"ל – חברת צקר ו-עבאס הואשמו ב-44 עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש להם מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מע"מ), בנסיבות מחמירות – עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מע"מ, יחד עם סעיפים 117(ב)(3), ו-119 לחוק מע"מ.

(ב) כתב האישום השני – באותו מועד (תאריך 16.06.2009) הוגש כתב אישום נפרד כנגד חברת תאמיר, וכנגד מוראד, מי שלפי הנטען היה מנהלה הפעיל (ת"פ 22439-07-09) (להלן: כתב האישום השני). כתב האישום השני, כולל ארבעה אישומים, בהם נטען, בתמצית, כדלקמן:

(1) באישום הראשון נטען כי במהלך החודשים אפריל-דצמבר 2007, חברת תאמיר ו-מוראד קיזזו תשומות ביתר ב-31 חשבונות מס על שם העסק: "קוד הילה בע"מ" (להלן: חברתקוד הילה), וזאת במטרה להגדיל את הוצאותיה של חברת תאמיר, ולהתחמק מתשלום מס. לפי הנתען, בגין 31 החשבונות הנ"ל לא התקיימה כל עסקה בפועל. לטענת המשיבה, סכום החשבונות שקוזזו בדוחות התקופתיים של חברת תאמיר, היה: 20,441,906 ש"ח, כשהמס בגין היה: 3,168,495 ש"ח.

(2) באישום השני נטען כי במהלך התקופה שבין החודשים אפריל-דצמבר 2007, מוראד הוציא 44 חשבונות מס על שם חברת תאמיר לפקודת חברת צקר. לפי הנתען, בגין החשבונות הנ"ל לא התקיימה כל עסקה בין חברת צקר לבין חברת תאמיר ו-מוראד. לטענת המשיבה, הסכום שהוציא מוראד על שם חברת תאמיר במסגרת חשבונות אלו היה: 21,381,962 ש"ח, כשהמס בגין היה: 3,314,204 ש"ח.

(3) באישום השלישי נטען כי במהלך התקופה שבין החודשים מאי-נובמבר 2007, חברת תאמיר הגישה, באמצעות מוראד, דו"חות תקופתיים כוזבים לשלטונות מע"מ, בהם דרשה מס תשומות בסכומים העולים על הסכומים הרשומים בספרי הנהלת החשבונות של חברת תאמיר, וזאת במטרה להגדיל את הוצאות חברת תאמיר, ולהתחמק מתשלום מס. לפי הנתען, סכום המס שחברת תאמיר ומוראד ניכו ביתר בדוחות התקופתיים של חברת תאמיר היה: 110,483 ש"ח.

(4) באישום הרביעי, שיוחס למוראד בלבד, נטען כי בתאריך 14.01.2008 מוראד נתבקש בתום חקירתו להמציא לחוקריו מסמכים של חברת תאמיר. לפי הנתען, מוראד לא נענה לדרישת החוקרים, והמסמכים הנ"ל נתפסו לאחר מכן בידי החוקרים, במשרדו של יועץ המס, שטיפל בהנהלת החשבונות של חברת תאמיר.

בגין שלושת האישומים הראשונים לכתב האישום השני - יוחסו לחברת תאמיר ו-למוראד, במכלול, 37 עבירות של ניכוי מס תשומות, מבלי שהיה להם מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מע"מ, עבירה לפי סעיפים 117(ב)(5) ו-119 לחוק מע"מ, כאשר לפי הנתען 31 מן העבירות בוצעו בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק מע"מ. בנוסף, יוחסו לחברת תאמיר ולמוראד - 44 עבירות של הוצאת חשבונות מס מבלי שעשו, או התחייבו לעשות עסקה, שלגביה הוציאו את החשבונות, עבירה לפי סעיף 117(א)(5) לחוק מע"מ, ו-44 עבירות של שימוש במרמה, או תחבולה, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ.

באישום הרביעי לכתב האישום השני - מוראד הואשם בכך שסירב, או נמנע מלמסור מסמך, פנקס, או דוגמה שהוא חייב למסרם, לאחר שנדרש לעשות כן, עבירה לפי סעיף 117(א)(1) לחוק מע"מ.

3. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בהליך בפני בית משפט השלום הנכבד התמקדה בשאלה האם עסקאות כוח האדם, במסגרתן חברתקוד הילה סיפקה עובדים לחברת תאמיר (עובדים, אותם חברת תאמיר סיפקה בתורה לחברת צקר) - היו עסקאות פיקטיביות, או שמא דובר בעסקאות אמת (ראו: פסקאות 8-9 להכרעת הדין).

4. בתאריך 12.01.2015 בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקשים, לאחר שמיעת ראיות, במיוחס להם

בכתבי האישום המאוחדים. בית משפט השלום הנכבד קבע בהכרעת דינו, בין היתר, כי בין המבקשים לא התקיימה כל פעילות עסקית בפועל (ראו: פסקה 72 להכרעת הדין).

5. בתאריך 06.05.2015 בית משפט השלום הנכבד גזר את דינם של המבקשים. במסגרת זאת נקבע, בין היתר, כי מתחם העונש ההולם בעניינו של עבאס נע, בנסיבות, בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם העונש ההולם בעניינו של מוראד נע, בנסיבות, בין 15 ל-40 חודשי מאסר בפועל. לאחר איזון שיקולי הענישה השונים, בית משפט השלום הנכבד השית על המבקשים את העונשים הנזכרים בפסקה 1 שלעיל.

6. המבקשים הגישו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד. המשיבה ערערה, מנגד, על קולת העונש שנגזר על המבקשים. בתאריך 05.04.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את שני הערעורים. עם מתן פסק הדין, בית המשפט המחוזי הנכבד עיכב את ריצוי עונשי המאסר שהושתו על עבאס ו-מוראד, לבקשתם, וזאת עד לתאריך 05.06.2016, ומוראד החל לרצות את עונשו, כפי שנקבע בתאריך זה.

7. בתאריך 11.05.2016 הוגשה בקשת רשות הערעור. עבאס החליף את ייצוגו, ובתאריך 26.05.2016, באת-כוחו הנוכחית של עבאס הגישה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו לבית משפט זה. במסגרת הבקשה נטען, בין היתר, כי עבאס מבקש להסיר את המחדלים בעניינו, וכי הוא מצוי במשא ומתן עם נציגי המשיבה בהקשר זה. עוד נטען כי עבאס נפל קרבן לשוד אלים, במסגרתו הוא נפצע, והוא סובל, כך נטען, מכאבים בעקבות אירוע זה, ואף נזקק לעבור צינתור, וניתוח מתקן ברגל ימין בעקבות האירוע הנ"ל. באת-כוחו של עבאס ביקשה גם להפריד את הדיון בעניינו, תוך מיקוד הדיון לעניין העונש בלבד.

8. המשיבה הודיעה בתגובה כי היא מתנגדת לדחיית מועד ההתייצבות לריצוי עונש המאסר. לאחר מכן, כאמור בפסקה 2 שלעיל, הוריתי על עיכוב ביצוע ארעי של עונש המאסר שהושת על עבאס.

טענות הצדדים

9. המבקשים מעלים בבקשתם, הנפרשת על פני 104 סעיפים, ארבע טענות עיקריות, אשר לטענתם מהוות: "שאלות משפטיות ו/או ציבוריות שקשה להתעלם מהן ויש מקום לדון בהן באופן ענייני" (שם, בפסקה 19). תמצית טענות המבקשים היא זו:

(א) לטענת המבקשים, הרשעתם לא הוכחה מעבר לספק סביר והיא מבוססת כולה על ראיות נסיבתיות. לשיטת המבקשים, הם הוכיחו כי ההתקשרות העסקית בין החברות השונות לא היתה פיקטיבית, אלא התרחשה בפועל.

(ב) המבקשים טוענים כי מנהל חברתקוד הילה לא העיד מטעם המשיבה, וכי בהעדר עדות זו - לשיטתם, אין בסיס להרשעתם.

(ג) לגישת המבקשים - החומר החשבונאי אותו המשיבה דרשה ממוראד בחקירתו, נמצא ברשותה של המשיבה.

(ד) המבקשים טוענים עוד כי בית המשפט השלום הנכבד לא שקל לטובתם את העדרו של נזק לקופת המדינה כתוצאה ממעשיהם.

10. המבקשים טוענים, לחילופין, כי העונש שנגזר עליהם סוטה באופן קיצוני מרף הענישה המקובל בעבירות בהן הורשעו, וכי לא נשקלו לטובתם: חלוף הזמן, נסיבותיהם האישיות, ובפרט נסיבותיו הרפואיות של עבאס, ומחלתו של בנו, שלא אפרט בעניינה כאן, ושתוארה בהודעת באת-כוחו של עבאס מתאריך 26.05.2016.

11. המשיבה טוענת בתגובה, שהוגשה בהתאם להחלטתי שהורתה לה לעשות כן, כי דין הבקשה להידחות, באשר היא איננה עומדת באמות המידה שהותוו בפסיקתנו לצורך מתן רשות ערעור. לטענת המשיבה, המבקשים שבים בבקשתם על טענות שהועלו ונדחו לגופן בידי בית המשפט המחוזי הנכבד, וכי עיקר הבקשה מכוונת כנגד קביעות שבעובדה – דבר שאין מקום להתערב בו ב"גלגול שלישי". המשיבה טוענת עוד כי העונש שהושת על המבקשים איננו מצדיק מתן רשות ערעור, בשים לב לכך שטענות המבקשים לעניין העונש נבחנו כדבעי בידי הערכאות השונות.

התפתחויות נוספות

12. בתאריך 18.09.2016 באת-כוחו של עבאס עידכנה כי בעקבות השוד הנטען הנ"ל – עבאס הופנה לבדיקות פיזיולוגיות שונות, והוא צפוי לעבור ניתוח ניורוכירורגי. לדבריה, עבאס טרם החלים מאירוע הפציעה, מושא השוד הנטען, ומצבו הבריאותי העדכני, כך נטען, איננו תקין. עוד נמסר כי מחלת בנו של עבאס מצויה בגרסיה.

13. המשיבה מסרה בתגובה להודעה הנ"ל כי עבאס לא העלה כל טענה בעניין השוד הנטען בפני בית המשפט המחוזי הנכבד והבהירה כי לגישה קיים מיתאם בין ההליכים הרפואיים בהם עבאס נוקט לבין ההליך המשפטי. בנוסף הודגש כי עבאס איננו טוען כי מצבו הרפואי מונע ממנו לרצות את עונשו, ובכל מקרה לא מדובר בבעיות רפואיות השוללות, כך נטען, ריצוי עונש מאסר בפועל.

דין והכרעה

14. לאחר עיון בבקשה, בחומר שצורף אליה, בתגובת המשיבה לבקשה, ובהודעות הצדדים, מושאי ההתפתחויות הנוספות בענייניו של עבאס – הנני סבור כי דין הבקשה הידחות. אנמק מסקנתי זו להלן.

15. הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף וכבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינים הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק בולט שנגרם למבקש (ראו: רע"פ 3101/15 אבו רמילה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (25.05.2015); רע"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.06.2015)).

הבקשה שבפני איננה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" באשר היא איננה חורגת מעובדות המקרה הקונקרטי, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקשים

עיוות דין, או כי מתקיימים בעניינים שיקולי צדק התומכים במתן רשות ערעור בענייננו.

די בכך כדי לדחות את הבקשה.

16. זאת ועוד – בקשת רשות הערעור מועתקת בעיקרה מהודעת הערעור שהוגשה לבית המשפט המחוזי הנכבד (ראו: פסקה 37 לתגובה המשיבה לפירוט ההקבלות הרבות בין הודעת הערעור לבקשה). כבר נפסק כי העתקת עיקרי הטיעונים מכתב הערעור מעידה כי מטרת הבקשה אינה אלא ניסיון לקיים "סיבוב נוסף", או ליצור "מקצה שיפורים", ומטרות מעין אלה אינן מצדיקות, ככלל, היעדרות לבקשת רשות הערעור (השוו: רע"פ 3572/15 אלימלך נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (18.05.2016)).

17. מעבר לדרוש, גם לגופם של דברים דין הבקשה להידחות. בית משפט השלום הנכבד ביסס את הרשעתו, בין היתר, על התרשמותו הבלתי אמצעית מהעדים שבפניו, בצד חיזוקים חיצוניים, ובכלל זאת חיזוק אובייקטיבי שנמצא לאחר עיון בחשבוניות עצמן (ראו: פסקאות 65-66, 71 להכרעת הדין).

בית המשפט המחוזי הנכבד השתכנע אף הוא כי התשתית הראייתית בתיק מוכיחה מעבר לספק סביר את אשמתם של המבקשים, וזאת לאחר שדן אף הוא בעיקרי הראיות בתיק (ראו: פסקה 24 לפסק הדין). במסגרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד נקבע, בין היתר, כדלקמן:

"מהראיות הרבות שהביאה המשיבה, עולה תמונה ברורה, שאינה מותירה מקום לספק, כי העסקאות בין המערערים (כאן ולהלן בציטוט זה, המבקשים – ח"מ) לא היו עסקאות אמת, וכי החשבוניות שהוצאו אינן חשבוניות אמיתיות, באופן שמוכיח את קיומו של יסוד הכוונה הפלילית. בין יתר הדברים עליהם עמד בית המשפט קמא, ניתן למנות את ההתחמקות הבוטה של המערערים ממתן תשובות, את התשובות הלא הגיוניות שנמסרו לחוקרים, את הסתירות והשקרים, את העדר הפרטים (המערערים לא ידעו למסור פרטים על עובדים ועל אתרים אליהם הם נשלחו, אף על פי שתכליתם היחידה, ולשם כך החברה נוצרה, היא אספקת עובדים) ... בית המשפט קמא סקר בהרחבה את עדויות התביעה ... וכן בחן היטב את גרסאות המערערים, שהותירו עליו רושם בלתי מהימן. בית המשפט קמא התרשם כי גרסאות המערערים לא היו ראיות לאמון, היו רוויות סתירות, תמיהות ואף נתגלעו בהן שקרים של ממש..." (שם, בפסקה 24; ההדגשות שלי – ח"מ).

לא מצאתי טעם טוב להתערב בקביעות עובדתיות אלו, כמו גם ביחס לקביעות, מושא הרשעתו של מוראד הנ"ל – המבוססות כולן על הראיות השונות שהובאו בעניינם של המבקשים. בהקשר לכך כבר נפסק כי ככלל לא תתערב ערכאת הערעור בממצאים, אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, וזאת בשל העדיפות המוקנית לערכאה המבררת. דברים אלו נכונים מקל וחומר כאשר עסקין בבקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (ראו: רע"פ 2136/14 מוסא נ' מדינת ישראל, (24.03.2014); רע"פ 8276/14 עזיזה נ' מדינת ישראל (15.02.2016); רע"פ 8003/15 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (17.08.2016)).

18. בנוסף לא מצאתי כי הגנתם של המבקשים נפגעה בכך שמנהל חברת קוד הילה לא הובא להעיד במשפט. בית המשפט המחוזי הנכבד, קבע, כאמור, כי בתיק זה הובאו: "ראיות רבות", שעולה מהן: "תמונה ברורה, שאינה מותירה

מקום לספק", בכך שהעסקות בין המבקשים לא היו עסקאות אמת (ראו: פסקה 24 לפסק הדין). נפסק גם כי המבקשים לא הראו כיצד אי הבאת מנהלה של חברת קוד הילה לעדות, פגע בהגנתם, וזאת, שעה שאותו עד, כך נקבע, בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו.

19. אשר לעונש שנגזר על המבקשים – כבר נפסק כי אין בהשגה על חומרת העונש בכדי להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים יוצאי דופן בהם העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (ראו: רע"פ 1688/14 כץ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (09.03.2014)). נקבע גם כי, ככלל, הרשעה בעבירות מס מצדיקה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג וברח, לצד הטלת קנס כספי, זאת, בשל פגיעתן הקשה בקופה הציבורית, ובעקרון השוויון (ראו: רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (08.05.2014)). בהקשר זה, כבר נאמר ברע"פ 7450/09 הדר חיפה בע"מ נ' מדינת ישראל (24.09.2009) כדלקמן:

"... אדם המסתמך על חשבונית שאינה משקפת עסקת אמת לצורך ניכוי תשלומים, חזקה עליו כי הוא מתכוון להקטין בדרך זו את סכום המס בו הוא חייב, ובכך, יש משום כוונה להתחמק מתשלום מס... עוסק המסתמך על חשבונית שאינה משקפת עסקת אמת, לניכוי תשלומים, מתכוון להקטין בדרך זו, שלא כדין, את סכום המע"מ שעליו לשלם, ובכך יש משום כוונה להתחמק מתשלום מס. השאלה אם העוסק ידע או חשד, כי העוסק שהוציא את החשבונית הכוזבת לא שילם למס ערך מוסף את סכום המע"מ הנקוב בחשבונית, אינה מעלה או מורידה... לא מצאתי כי אותה הלכה מחייבת בחינה מחדש" (שם, פסקה 4; בהשמטת ההפניות – ח"מ).

20. אכן נראה כי באת-כוחו של עבאס פנתה לבא-כוח המשיבה לצורך הסרת המחדלים בעניינו, אולם עד למועד זה לא הוגשה כל הודעה לפיה המחדלים אמנם הוסרו. בכל מקרה, כך נפסק, הסרת המחדל איננה מהווה תחליף לענישה, והיא אף איננה ערובה לכך שלא יוטל על עבריו המס עונש מאסר בפועל (ראו: רע"פ 7851/13 עודה נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (03.09.2015)). בעניינו נקבע כי העבירות בהן המבקשים הורשעו בוצעו במשך חודשים, בשיטתיות ובתכנון, כאשר כל התנהלותם של המבקשים מכוונת למטרה של התחמקות מתשלום מס אמת (ראו: פסקה 16 לגזר הדין; פסקה 34 לפסק הדין), ומה גם שלא מצאתי כי העונש שנגזר על המבקשים חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים (ראו, למשל: רע"פ 3043/14 לוגסי נ' מדינת ישראל (16.06.2014)).

21. בית משפט השלום הנכבד נתן ביטוי בגזר הדין לחלופי הזמן ממועד ביצוע העבירות בהן הורשעו המבקשים; לעברם הנקי עד למועד ביצוע העבירות. ניתן אף משקל לנזק הצפוי למשפחתם של המבקשים כתוצאה מהעונש, וכן לנסיבות האישיות של עבאס, ובכלל זאת למצבו הרפואי המורכב של בנו. בנסיבות אלו לא מצאתי כי העונש שהושת על המבקשים מצדיק התערבות בו ב"גלגול שלישי".

22. ביחס למצבו הרפואי הנטען של עבאס – כבר נפסק כי גורמי הרפואה בשירות בתי הסוהר ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, וחזקה היא שעבאס יקבל את הטיפול הרפואי לו הוא נזקק גם בין כותלי בית הסוהר (ראו: רע"פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.02.2016)).

23. נוכח כל האמור – הבקשה נדחית, ועימה נדחית גם הבקשה להפרדת הדיון בעניינו של עבאס.

עבאס יתייצב, איפוא, לריצוי מאסרו, בבית מעצר קישון בתאריך 07.03.2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על עבאס לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336. התנאים שנקבעו על ידי הערכאות הקודמות לעיכוב ביצוע עונש המאסר - יעמדו בתוקפם עד להתייצבותו של עבאס לריצוי עונשו.

ניתנה היום, י' בשבט התשע"ז (6.2.2017).

ש ו פ ט
